

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **T. T.N.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Tomášem Oborným
sídlem 723 00 Ostrava – Martinov, Martinovská 3244/42

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2018, č. j. OAM-684/ZA-ZA12-HA08-2018, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 30. 10. 2018 č. j. OAM-684/ZA-ZA12-HA08-2018 žalované Ministerstvo vnitra České republiky zastavilo řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci podle ust. § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) pro nepřipustnost této žaloby podle § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou žalobce podal dne 7. 8. 2018 je v pořadí již druhou a že důvody uváděné v této žádosti jsou opakovaně stejné, tj. že přišel o pobytové povolení, nechce opustit syna žijícího v ČR, stejně jako rodinné příslušníky. Dalším důvodem je skutečnost, že nemá ve vlasti žádné zázemí a že nyní čeká na rozhodnutí soudu, v němž se domáhá spravedlnosti formou ústavní stížnosti, neboť byl souzen za problémy s drogami. V rámci řízení o opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů jeho odchodu ze země původu a obav návratu do vlasti.
2. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu, ve které uvedl, že souhlasí s žalovaným v tom, že řízení o udělení mezinárodní ochrany zahájil mimo jiné i z důvodu legalizace svého dalšího pobytu po zrušeném povolení k trvalému pobytu. Zásadně však nesouhlasí se stanoviskem žalovaného, že jeho případným vycestováním by nedošlo k porušení jeho práva na respektování soukromého a rodinného života. Toto stanovisko žalovaného je podle něj v rozporu s obsahem vyrozumění o zastavení řízení ve věci správního vyhoštění vydaného cizineckou policií dne 26. 5. 2017. Žalobce má za to, že žalovaný porušil zásadu ochrany legitimního očekávání účastníků správního řízení vyjádřenou v ust. § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Podle žalobce nebyl žalovaný oprávněn ve správním řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany řízení zastavit a poukázal dále na to, že dne 11. 8. 2018 bylo zahájeno další řízení o jeho správním vyhoštění, které bylo rovněž ukončeno vyrozuměním ze dne 23. 8. 2018, že se toto správní řízení zastavuje. Žalobu žalobce doložil třemi zprávami o průběhu trvání dohledu s tím, že „novou skutečností je řádné jeho chování v době od vydání vyrozumění do současnosti“.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2018 č. j. OAM-684/ZA-ZA12-HA08-2018 a z obsahu připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a následujících soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s.ř.s.).
5. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že nynější žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce dne 7. 8. 2018. V rámci poskytnutí údajů k této žádosti dne 14. 8. 2018 uvedl jako důvody této žádosti, že přišel o pobyt a nechce opustit Českou republiku, protože celá rodina je zde. Jeho otec má občanství a on ve Vietnamu nikoho nemá. Momentálně čeká na rozhodnutí soudu a domáhá se spravedlnosti tím, že podal ústavní stížnost. Byl souzen za problémy s drogami. Jiné důvody této žádosti žalobce nemá.

6. Z obsahu správního spisu krajský soud dále zjistil, že první žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce dne 29. 12. 2016. Při poskytnutí údajů k této žádosti dne 4. 1. 2017 jako důvody uvedl, že se chce odvolat proti rozhodnutí, že byl neoprávněně ve vězení a že dalším důvodem je sloučení rodiny, když tady má otce, který má české občanství. Má zde také přítelkyni a syna, zatímco ve Vietnamu nikoho nemá. Tyto důvody rovněž opakoval v rámci pohovoru konaného dne 4. 1. 2017. O této první žádosti žalobce rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 7. 2017 č. j. OAM-1094/ZA-ZA13-HA10-2016, kterým mezinárodní ochranu žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b neudělil. Jak vyplývá z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, žalobce proti uvedenému správnímu rozhodnutí o své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany podal žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který ji rozsudkem ze dne 29. 9. 2017 zamítl. Následnou kasační stížnost žalobce proti tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 30. 5. 2018 odmítl jako nepřijatelnou.
7. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
8. Podle ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu podá-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které
 - a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení,
 - b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
9. Podle ust. § 25 písm. i) citovaného zákona řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
10. Žalobce ve své žalobě namítá, že jeho případným vycestováním by došlo k porušení jeho práva na respektování soukromého a rodinného života. V této souvislosti poukázal na rozpor napadeného rozhodnutí s vyrozuměním o zastavení řízení ve věci správního vyhoštění, které vydala cizinecká policie dne 26. 5. 2017. Žalobce má za to, že tím žalovaný porušil zásadu ochrany legitimního očekávání účastníků správního řízení uvedenou v ust. § 2 odst. 4 správního řádu. S uvedenými žalobními námitkami nemůže krajský soud souhlasit. Žalobce totiž zcela opomíjí, že institut správního vyhoštění upravuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů ve znění pozdějších předpisů, přičemž rozhodování v těchto věcech je svěřeno cizinecké policii ČR. Ve věcech žádostí o udělení mezinárodní ochrany oproti tomu rozhoduje Ministerstvo vnitra podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů. Proto pouhá skutečnost, že Policie České republiky, Krajské ředitelství Moravskoslezského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ve Frýdku-Místku dne 26. 5. 2017 vydalo vyrozumění o zastavení řízení ve věci správního vyhoštění žalobce, nemá za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí spočívající podle žalobce v tom, že nucené vycestování by pro něj znamenalo porušení práva na jeho soukromý

a rodinný život. Touto otázkou se ostatně žalovaný podrobně zabýval v odůvodnění svého rozhodnutí ze dne 24. 7. 2017 o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce, kdy zcela jasně a srozumitelně vysvětlil, že vycestování žalobce z území ČR nebude znamenat porušení práva na respektování jeho soukromého a rodinného života, když tehdy v řízení ani nebylo prokázáno, že žalobce rodinný život na území ČR vede. Žalobce sám tehdy uváděl, že s přítelkyní a synem nesdílí společnou domácnost a přestože syna podporuje finančně, může tak činit i z území domovského státu. Žalovaný také dodal, že žalobci nic nebrání v tom, aby své právo na rodinný život realizoval ve Vietnamu, neboť jeho přítelkyně a syn jsou rovněž státními příslušníky tohoto státu. Krajský soud rovněž nesdílí názor žalobce, že napadeným rozhodnutím byla porušena zásada ochrany legitimního očekávání účastníků správního řízení vyjádřená v ust. § 2 odst. 4 správního řádu. Podle této zásady platí, že správní orgán dbá na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Tento princip znamená, že v rámci jednoho správního orgánu by nemělo docházet v podobných případech k nedůvodným rozdílům v aplikaci práva. S ohledem na to, že ve výše dvou namítaných právních věcech šlo o zcela odlišná správní řízení, v nichž jednaly a rozhodovaly dva různé správní orgány, nemohlo dojít k porušení této zásady.

11. Závěrem své žaloby žalobce uvedl, že „ke dni zahájení řízení existovala jiná skutečnost, která nemohla existovat ke dni vydání vyrozumění, jelikož nastala až po jeho vydání, ale tato skutečnost pouze dokazuje správnost vydání vyrozumění a neoprávněnost zahájení řízení. Touto novou skutečností je řádné chování žalobce v době od vydání vyrozumění do současnosti, které žalobce dokládá třemi zprávami o průběhu dohledu“. Takto formulovaný žalobní bod není dostatečně srozumitelný, nicméně k němu krajský soud uvádí, že za „novou skutečnost“ žádosti o mezinárodní ochranu je možno považovat skutečnost, která bez vlastního zavinění žalobce nemohla být předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím řízení, a která svědčí o možnosti pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu či o důvodu nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a téhož zákona. Krajský soud uzavírá, že žalovaný nepochybil, když žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce vyhodnotil jako nepřijatelnou podle shora citovaného ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o této žádosti podle ust. § 25 písm. i) tohoto zákona zastavil.
12. Ze shora uvedených důvodů proto žalobu žalobce krajský soud zamítl jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s., přičemž v této věci rozhodl bez nařízení jednání podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
13. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 13. února 2019

JUDr. Petr Indráček
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje